

Het familiediner

'Met hoeveel zijn we dit jaar?'

Ik zucht. 'Vierentwintig. Net als vorig jaar, net als volgend jaar.'

'Maar voor hoeveel moet ik tafeldekken?'

Mijn blik glijdt over de half gedekte tafel naar mijn zoon die met een stapel borden in zijn hand staat.

'Vierentwintig. Net als vorig jaar, net als volgend jaar.' Ik pak een nieuw servet en vouw die in de vorm van een zwaan. Iets nieuws dat ik wilde uitproberen. Het oogt een beetje suf, zo'n gevouwen servet. Iets uit de tijd van mijn grootouders. En precies daarom doe ik het.

'Mam! Ik ga niet dekken voor die je-weet-wel!'

Laat het maar aan een puber over om in het woord 'Mam' zijn gevoel van zowel afschuw, neerbuigendheid als weerzin weer te geven. Ik kijk op van de zwaan in mijn handen. *Zie hem daar staan, mijn mooie jongen.* Vol van emoties die hij zo hard probeert te verbergen omdat hij stoer wil overkomen. Ik weet dat hij niet wil helpen met tafeldekken. Ik weet dat hij het belachelijk vindt, dit jaarlijkse familiediner. En dat ik hem vraag om voor vierentwintig te dekken.

'Doe het nou maar gewoon. We maken plaats voor iedereen.'

'Naast wie moet ik zitten?' Onder het uiten van diepe zuchten legt hij de borden stuk voor stuk op tafel. Hij geeft zich nog niet helemaal gewonnen.

'Naast wie wil je zitten?' Ik pak de mand met gevouwen zwanen en loop achter hem aan. Zonder dat hij het ziet, schuif ik een bord een centimeter naar links, draai een ander zodat het bloemetje bovenaan ligt en plaats op elk bord een zwaan.

'Niet naast oma! En ook niet naast tante Esther! Dat was gewoon smerig vorig jaar! Ze hadden het over obstipatie!'

Pubers praten ook in uitroeptekens. Maar een beetje gelijk heeft hij wel. 'Oké, niet naast oma of tante Esther dan. Wat dacht je van Niels? Die is maar iets ouder dan jij.'

'Niels is wel oké. Maar mag ik dan wel aan zijn linkerkant zitten?'

Ik knik. Niels heeft een ongeluk gehad waarbij de rechterkant van zijn gezicht grotendeels verwoest is. Gelukkig kan hij dat zelf niet meer zien. Geen spiegel toont hem wat er van hem over is. 'En aan de andere kant?'

Ik zie hem denken; *wie komt er nog meer? Wie kan ik hebben?* 'Misschien opa Mulder? Die vertelt wel mooi over de Grote Oorlog.'

Mijn grootvader heeft gevochten in de Eerste Wereldoorlog en kan inderdaad schitterend vertellen. Lang van stof is hij wel. Want als hij eenmaal begint, kan hij niet meer stoppen.

'Of komen er ook nog levende mensen waar ik uit kan kiezen?' Zijn laatste poging om te ontsnappen aan de onvermijdelijkheid van het jaarlijkse familiediner.

'Nee lieverd. We zijn met vierentwintig. Net als vorig jaar, net als volgend jaar.'